

var noget af Hensyn til, at man i Helsingborg ønskede et tidligere Tog fra Helsingør, at man havde ladet det Tog, der før gik 8²³, afgaa 8¹⁴, og det er ganske rigtigt, at Ønsket i saa Henseende er kommet fra Sverige, men det har sandelig aldrig været Svenskernes Mening, at de alligevel skulde komme senere til København, end de have gjort før, og det er faktisk det, de gøre. Jeg vil bede den højtærede Minister om, naar nu Andragendet fra Helsingør Byraad kommer, at se med Velvillie paa det, ikke mindst af Hensyn til Udlandet, som giver et meget stort Kontingent af rejsende til Kystbanen.

Paa det af mig rejste Spørgsmaal vedrørende Statsbanefunktionærernes Lønforhold, Arbejdstid, Ret til Forhandling, Huslejetillæg, Natpenge til Søfartspersonalet, Retsforhold, ugentlig Fridag o. s. v. har jeg faaet forskellige Svar, som for nogle Vedkommende forekomme mig ret mærkelige. Den højtærede Minister vilde ikke gaa med til en Revision af Lønningsloven nu, da den kun har været i 3—4 Aar, og han vilde kun gaa med til en Revision under den Forudsætning, at Rigsdagen ønsker det. Jeg ved ikke, om Rigsdagen vil finde sig foranlediget til at fremkomme med et Ønske i saa Henseende, men jeg ved, at naar man har vedtaget en Lønningslov, som man maa erkende paa ikke faa Punkter lider af væsentlige Mangler, vil det uden Hensyn til, om den har virket i 1, 10 eller 15 Aar, dog være naturligt at søge at rette disse Mangler. Det er kun det, som ønskes, og jeg vil endnu ikke slippe Haabet om, at det skulde lykkes at faa Ministeren til at tage denne Sag op og søge at faa det rettet, der absolut bør rettes.

Den højtærede Minister udtalte, at han nok vilde tillade Forhandling imellem Funktionærerne og Administrationen, men Administrationen maatte kunne sige Stop, naar den mente, at nu havde denne eller hin Forhandling været længe nok. For øvrigt mente den højtærede Minister, at Forhandlingerne vare i god Gænge. Det forekommer mig at være et noget mærkeligt Svar. Forhandlingerne ere, som jeg nævnte foran den Dag, drevne paa en mærkelig Maade. Jeg skal saaledes oplyse, at med Værkstedsarbejderne har der kun fundet en eneste Forhandling Sted, siden de fik Tilladelse til at forhandle om Værkstedsforhold med deres foresatte, og det var i September Maaned 1904. Formentlig mener man i Administrationen,

at naar der har været en saadan Forhandling en Gang, maa det være tilstrækkeligt for en Aarrække. Men dette forekommer nu mig at være en noget underlig Maade at forhandle paa. De have kun haft denne ene virkelige Forhandling, og der er desuden adskillige Spørgsmaal, som man fra Funktionærernes Side har ønsket at faa en Forhandling om, men det, man fra Administrationens Side kalder Forhandling, er gaaet for sig paa den mærkelige Maade, jeg nævnte forleden Dag, og som jeg ikke skal gentage nu.

„Dansk Jernbaneforbund“ har i det sidste halve Aar indgivet ikke mindre end 12 Andragender om Forhandling angaaende forskellige Ting, men paa disse Andragender er der ikke blevet svaret et Muk. Jeg finder, at Administrationen maatte kunne tale om Forslagene, tale om Sagerne, det var jo dog ikke umuligt, at hvis Administrationen kom sammen til en virkelig Forhandling med disse Funktionærer, kunde der være Punkter, hvor Administrationen maatte indrømme, at den kunde strække sig, og paa den anden Side tror jeg, at naar den fandt, at der i de indgivne Anmodninger om Forhandling fandtes Forslag, som der ikke kunde være Tale om at faa gennemførte, vilde Personalet være saa fornøftigt, naar det fik Beviser for, at det, der forlangtes, var urimeligt og uigennemførligt, at lade disse Sager ligge foreløbig. Jeg kan ikke se, at det er en god Gænge, Forhandlingerne ere i, naar man ved, at der i Løbet af et Par Aar kun er optaget een Forhandling, uagtet der har foreligget mange Spørgsmaal i den Tid fra Værkstedsarbejderne, og der kan ligge 12 Andragender inde paa en Gang fra „Dansk Jernbaneforbund“, hvorpaa det i et halvt Aar ikke har faaet saa meget som et Svar. Hvor der er Tale om Meningsforskel mellem Arbejdere og Arbejdsledere, staar man sig altid bedst ved at tale om Sagerne. Man kan skrive saa meget, man lyster, man faar aldrig det Resultat ud af det, som man faar, naar man taler om Tingene.

Den højtærede Minister svarede paa mit Spørgsmaal om Huslejetillæget, at han ikke vilde gaa ind derpaa, men at han vilde yderligere sørge for at faa bygget Huse. Jeg skal ikke komme synderligt ind paa denne Sag, efter at det ærede Medlem for Frederiksberg (K. M. Klausen) i Eftermiddags havde Lejlighed til at tale derom, og jeg kan underskrive, hvad han i saa Henseende sagde. Men jeg kan ikke nægte, at jeg ikke tror, at dette med at bygge